

VALVOJAT

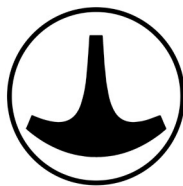
TOINEN LUKU

VILLE HANKIPOHJA

VALVOJAT
TOINEN LUKU

OMISTETTU VELJELLENI

VALVOJAT
TOINEN LUKU
VILLE HANKIPOHJA

© 2021 Ville Hankipohja

Kansi: ”oliviaprodesign”

Kustantaja: BoD – Books on Demand, Helsinki, Suomi

Valmistaja: BoD – Books on Demand, Norderstedt, Saksa

ISBN: 978-952-804-419-2

SISÄLTÖ

∞

Etsintä.....	7
Tutkinta.....	33
Muutoksia.....	53
Kaupunki.....	79
Jäljitys.....	99
Tiedonjano.....	123
Pedon hetki.....	147
Ratkaisuja.....	175
Kuolleet vasallit.....	187

∞

ETSINTÄ

Lämmin kesätuuli puhalsi kevyesti kuusimetsän halki keinut-
taen puiden oksia. Aurinko hehkui korkealla taivaalla ja lin-
tujen laulu täytti metsän. Auringonsäteet paistoivat paksujen
neulasten peittämien oksien läpi ja valaisivat jopa synkän met-
sänpohjan valollaan. Lintupariskunta lehahti lentoon, kun
laukauksen kajahdus kantoi niiden luokse. Itämaan kesäisen
metsän seesteinen rauha rikkoutui, kun yksittäistä laukausta
seurasi lukuisia muita. Linnut lensivät voimiensa takaa kar-
kuun, kun tulitaistelun ääni voimistui.

Ensimmäisen asteen kapteeni Jonas Halla pysähtyi huo-
hottaen paksun kuusen luo ja kyyristyi sen taakse suojaan.
Raskaat lyijyluodit napsahtelivat äänekkäästi osuessaan lähellä
oleviin puihin. Hallan takaa-ajamien miesten nostattaman kui-
van pölyn sekaan levisi ympäröivien kuusien kaarnan palasia.
Jonas irvisti kypäränsä takana toivoen, etteivät kaksi häntä
kohti tulittavaa kapinallista ymmärtäneet lähteä kiertämään
hänen sivuilleen eri puolilta.

Kun tulitus lakkasi, kapteeni Halla vilkaisi nopeasti kuusen
takaa ja huomasi kaksikon juoksevan pois päin. Kapinalliset
eivät onneksi olleet kummoisia ampujia ja osoittivat lisäksi
huomattavaa taktista rajoittuneisuutta. Sen sijaan, että olisivat

motittaneet jahtaajansa, miehet lähtivät uudelleen karkuun. Jonas hypähti pystyyn ja pyrähti juoksuun. Poikkeuksellisen kuuma kesä oli aiheuttanut sen, että maata peittävä sammal oli päässyt kuivumaan melkein ruskeaksi ja se ritisi Jonaksen raskaiden saappaiden alla.

Tiheä kuusimetsä esti kapteenia ampumasta tarkasti kohti karkuun juoksevia miehiä. Hän voisi tietenkin ampua täyttää sarjaa näitä kohti, mutta koska miehet juoksivat niin lähelkän, se saattaisi huonolla tuurilla tappa molemmat kohteet. Hänellä oli kova halu päästä kuulustelemaan jompaa kumpaa, joten vähintään toinen pitäisi saada elossa kiinni. Kapteenin oli pakko odottaa sopivampaa hetkeä ja aukeampaa maastoa. Hän luotti siihen, etteivät suin päin karkuun juoksevat miehet osanneet taktikoida niin paljon, että pysyttelisivät metsän suo-
jissa.

Hänen korviinsa kantautui kaukaista tulitusta jostain selän takaa ja hän tiesi alaiensa olevan yhä kiireisiä kapinallisten pääjoukon kanssa. Jonas luotti täysin näiden taitoihin ja että nämä pystyisivät kyllä hoitelemaan muutaman vihollisen, joten hän saattoi keskittää kaiken huomionsa käsillä olevaan ongelmaan. Hän syöksähti kahden melkein toisissaan kiinni olevan kuusen välistä ja lennätti mennessään ilmaan neulasia. Toinen kapinallisista teki yllättäen heittolaukauksen häntä kohti ja kapteeni pyörähti paksun puun taakse suojaan. Hän astui välittömästi esiin valmiina ampumaan, mutta nämä olivat jatkaneet jo puiden taakse. Kapteeni Halla kirosi mielessään lähtiessään uudelleen juoksuun. Hän oli näitä nopeampi juoksija, mutta miesten tekemät satunnaiset laukaukset pakottivat hänet jatkuvasti suojautumaan.

Samassa hän huomasi edessään hieman harvempaa puus-
toa, kun männytt ottivat tilaa kuusimetsältä. Kapinalliset eivät

näyttäneet laittaneen sitä merkille, koska jatkoivat sitkeästi eteenpäin. Kapteenin odottama sopiva hetki lähestyi nopeasti. Hän juoksi kaksikon perässä ja puristi uutuuttaan kiiltelevän sarjakiväärinsä kahvaa tiukasti.

Kun puusto alkoi hiljalleen harventua, miehet pysähtyivät ampumaan. Jonas suojautui jälleen läheisen puun taakse ja odotti hetkisen. Luodit ropisivat ympäristössä, mutta eivät tulleet vaarallisen lähelle. Näiden vanhahtavat aseet käyttivät vielä pyöreitä lyijystä valmistettuja luoteja, joilla osuminen oli haastavaa ilman kunnollista koulutusta. Suojajoukko oli luopunut niistä saatuaan pari kuukautta sitten käyttöönsä uuden Vasama II -sarjakiväärin.

Tulituksen lakattua hetkellisesti Halla astui puolittain esiin puun takaa ja valitsi kohteensa vasaman tarkkaimen läpi. Hän puristi sormellaan kevyesti laukaisinta ja ase päästi jo tutuksi tulleen kajahduksen. Pitkänomainen luoti viuhahti ilman halki ja osui tarkasti nuoremman rintakehään. Mies kiljaisi ja lyyhistyi maahan. Halla pyörähti nopeasti puun toiselle puolelle ja osoitti aseellaan jäljelle jääneen kapinallisen suuntaan, mutta tämä oli jo lähtenyt karkuun. Jonas olisi hyvin ehtinyt ampua miehen ennen kuin tämä ehtisi päästä taas puiden suojaan, mutta kuollut ei voisi paljastaa tietojaan.

Kapteeni ei voinut luottaa siihen, että kapillisten pääjoukosta jäisi kuulusteltavia vankeja. Kun Suojajoukko oli yllättänyt kapinallisjoukon näiden piilopaikasta, tämä kaksikko oli välittömästi yrittänyt paeta taistelemisen sijasta. Hänen ampumansa kapinallinen oli ollut näistä nuorempi, joten vanhempi oli todennäköisesti kapinallisten keskuudessa korkea-arvoisempi. Miehen oli pakko tietää jotain tärkeää.

Jonas pinkaisi juoksuun miehen perään ja kiersi tästä hie-
man oikealle, jotta kapinallisen olisi vaikeampi ampua häntä.

Koska mies piti sarjakivääriään oikeassa kädessään, tämä joutuisi kääntymään melkein kokonaan ympäri voidakseen ampua hänen suuntaansa.

Metsänpohja oli kohtalaisen vapaa aluskasvillisuudesta, joten siellä oli helpompi juosta kuin kuusien peittämän metsikön umpiryteikössä. Koska mäntyjen oksisto sijaitsi pääasiassa korkealla, ne tarjosivat verrattain vähän näkösuojaa kapinalliselle. Miehellä ei ollut mahdollisuuksia eksyttää häntä piiloutumalla. Kapteeni käytännössä näki tämän koko ajan ja olisi halutessaan voinut juosta tämän kiinni. Mutta se ei ollut järkevä vaihtoehto, sillä kapinallinen yrittäisi varmasti ampua Jonaksen ennen kuin hän saisi tämän iskettyä maihin. Halla pysytteli sen sijaan miehen perässä, kunnes tämä teki kohtalokkaan virheen syöksähtämälle pienelle aukealle.

Kapteeni Halla pysähtyi aukion reunalle, nosti tarkoituksella aseensa piipun osoittamaan miehen yläpuolelle ja napsautti samalla peukalollaan aseensa kyljessä olevan kytkimen kohtaan ”sarja”. Hän painoi laukaisimen hetkeksi pohjaan, jolloin vasa ampui kolmen luodin sarjan kapinallisen yläpuolelle. Vaikka uuden vasaman lippaassa oli vähemmän luoteja kuin vanhemmassa mallissa – johtuen luotien kasvaneesta koosta – niitä riitti kyllä hyvin yhteen ylimääräiseen sarjaan. Puista rapisi havunneulasia luotien pyyhkäistessä oksiston läpi. Yhdessä aseensa äänen kanssa se sai kapinallisen kompuroimaan.

»Antaudu! Viimeinen mahdollisuus!« kapteeni karjaisi.

Kapinallinen pysähtyi aukion keskelle, sillä minkäänlaista suojaa ei ollut tarjolla. Tämä epäröi hetken paikoillaan ennen kuin tuli väistämättömään lopputulokseen. Mies pudotti aseensa kuivaan maahan ja nosti kätensä ylös alistuneena. Jonas eteni ripeästi vastustajaansa kohti ase jatkuvasti ampumavalmiudessa. Mies piti kätet tiiviisti taivasta kohti ja kääntyi hi-

taasti ympäri kohtaamaan hänet. Kapinallinen oli pukeutunut yksinkertaisiin ruskeisiin housuihin, jotka oli paikattu polvista useaan otteeseen. Tällä oli yllään hihatton, vaaleanvihertävä, likainen paita sekä jonkinlainen yksinkertainen taisteluvyö. Miehen saappaat näyttivät siltä, että ne saattoivat olla joskus ammoisessa menneisyydessä olleet armeijan omaisuutta. Kapinallisen ikä oli neljänkymppin puolivälin paikkeilla ja tämän kasvoja koristi tuuhea, vaaleahko parta. Miehen ahavoituneet kasvat ja aavistuksen ruskettunut iho kertoivat jatkuvasta ulkotyöstä.

Päästyään miehen luo kapteeni potkaisu tätä yllättäen rintaan. Kapinallinen ei ehtinyt varautua odottamattomaan hyökkäykseen, vaan kompuroi hallitsemattomasti takaperin ja heilutti käsiään ilmassa yrittäessään turhaan päästä takaisin tasapainoon. Mies rysähti tuskallisen näköisesti maahan selälleen ja lennätti pölyä ilmaan. Tämä yritti epätoivoisesti vetää henkeä, mutta epäonnekseen vetäisi vain kuivasta maasta ilmaan pöllähtänyttä tomua keuhkoihinsa ja alkoi yskiä voimakkaasti.

Jonas potkaisu kapinallisen pudottaman sarjakiväärin kauemmas ja astui miehen vierelle. Hän laski saappaansa kapinallisen rinnan päälle ja painoi tätä maata vasten. Halla osoitti vasaman piipun suoraan miehen kasvoja päin.

»Missä Autio on?« kapteeni painosti kypäränsä takaa. Suojajoukon vakiounivormuun kuuluvassa kypärässä oli visiri, joka alas laskettuna tarjosi lisäsuojaa. Tässä tilassa se myös peitti kantajansa kasvat kokonaan – edes silmiä ei erottanut kunnolla silmikon sinertävän metallilasin takaa. Kypärä myös vääristi puhetta, vaikka ääni kantoikin selkeästi ulos suun kohdalla olevista kapeista aukoista. Kaiken tämän takia Suojajoukon pukua kantavaa sotilasta oli vaikeampi inhimillistää, mikä

teki kohtaamisesta entistä pelottavamman.

Kapinallinen tuijotti edessään olevaa asetta kauhuissaan. »En minä tiedä,« tämä takelteli yskähdellen ja piti käsiään kasvojen edessä kuin yrittääkseen ottaa luodin kiinni, jos kapteeni painaisi liipaisinta.

Jonas polkaisi jalallaan miehen rintakehää ja tämä päästi tuskanparahduksen. »Valehtelet,« hän ärähti hampaidensa takaa. Painottaakseen sanojaan hän napsautti peukalollaan vasaman kytkimen ”kerta” -asentoon. Se päästi pelottavan kimakan napsahduksen liikahtaessaan asennosta toiseen.

Kapinallinen oli lähes itkun partaalla. Mies ei ollut luonteeltaan taistelija, koska oli luovuttanut käytännössä välittömästi, kun pakoreittiä ei enää näkynyt. Kapinallinen oli myös taistelemisen sijaan yrittänyt karkuun, joten Halla oli vakuuttanut itsensä siitä, että mies oli jonkinlainen johtajahahmo kapinallisten keskuudessa. Jos tämä ei ollut taistelija, miehen oli pakko olla älykäs. Ja älykkäät ihmiset keräsivät itselleen väistämättömästi valtaa. Ja valta tarjosi tietoa. Joten miehellä oli pakko olla tarpeeksi valtaa tietääkseen Elias Aution nykyisen sijainnin.

Jonas yritti olla ajattelematta poikaansa. Hän näki jatkuvasti painajaisia poikansa kuolemasta, josta saattoi syyttää vain Autiota. Asiaa pahensi se, että mies oli jotenkin päässyt myllyn alueelta karkuun, kun Suojajoukko oli pidättämässä kapinallisia. Tämän mukana oli myös paennut kapinallisjoukon päällikkö Jeremia Ranta ja Veljeskunnan tutkijaa näytellyt Arvi Nemo, mutta nämä eivät Hallaa kiinnostaneet.

Aluksi Suojajoukko epäili, että kolmikko menehtyi tulipalossa rakennuksen sisällä. Myllyn palo oli raivonnut pitkälle seuraavaan päivään ja oli kestänyt pitkään ennen kuin kukaan oli uskaltanut lähestyä myllyn raunioita. Nevala ja Saana olivat

pakottaneet Jonaksen vetäytymään turvallisen matkan päähän ja estäneet häntä menemästä tutkimaan raunioita niin pitkään kun se oli vielä vaarallista. Palon päättymisen jälkeen myllyn alue oli tutkittu tarkkaan ja sieltä oli löytynyt vain yksi ruumis Suojajoukon univormussa – Nico Halla. Kun Aution ja muiden katoamista alettiin lopulta tarkemmin tutkia, paenneiden jäljet olivat jo ehtineet hävitä talvimyräkän jälkimaininkeihin. Siitä hetkestä lähtien Jonaksen elämäntehtävänä oli löytää Elias Autio ja kostaa poikansa kuolema. Hän ei piitannut vähääkään Jeremia Rannasta tai muista kapinallisista; hän halusi vain saada Aution käsiinsä. Hän ei ollut varma, mitä tulisi miehelle tekemään, kunhan saisi tämän käsiinsä, mutta mitään laillista se ei ainakaan olisi.

Maassa makaava kapinallinen yritti epätoivoisesti vakuuttaa, ettei tiennyt Autiosta tai tämän mahdollisesti sijainnista mitään. Halla painoi saappaansa kantapään miehen oikean ranteen päälle. Ranteen murtaminen auttaisi miestä uskomaan, että kapteeni oli tosissaan ja että tämän kannattaisi kertoa kaikki tietonsa Autiosta. Kapinallinen ei uskaltanut vastustella, vaan kerjasi itku kurkussa armoa, koska ei osannut kertoa mitään. Jonas tuijotti miehen kyynelien täyttämiä silmiä hetkisen kypäränsä silmikon takaa ja hänen leukaperänsä kiristyivät. Hän joutui pakottamaan itsensä nostamaan jalkansa pois miehen ranteelta.

»Ylös siitä,« Jonas murahti ja astui sivummalle.

Kapinallinen tuijotti häntä näköjään ymmärtämättä puhetta. Tämän suu avautui ja sulkeutui, mutta ääntäkään ei kuullut. Mies ei liikahtanut, vaan makasi yhä maassa käsittämättä, mitä edessä oleva sotilas oli käsenyt.

Kapteeni Halla viittoi aseellaan, että miehen tuli nousta jaloilleen. »Nouse. Ylös.«

Viimeinkin tieto meni perille asti ja kapinallinen kömpi pikaisesti jaloilleen. Tämä nosti välittömästi kädet taivasta kohti ja otti pari askelta taaksepäin pitäen päänsä kumarassa.

»Älä liiku,« kapteeni käski ja siirtyi kapinallisen sarjakiväärin luokse päästämättä tätä kuitenkaan silmistään. Hän poimi aseeseen ylös ja laittoi sen kantohihnasta roikkumaan olalleen. Sitten hän viittoi sarjakiväärillään kohti heidän tulosuuntaansa ja mies lähti astelemaan siihen suuntaan toivottoman oloisena.

Halla pakotti sisällään raivoavat tunteet syrjään. Hän oli ollut täysin valmis vahingoittamaan puolustuskyvyttöntä kapinallista Aution sijainnin tähden, vaikkei ollut edes varma miehen tietävän sitä. Hän oli vakaasti uskonut kapinallisen tietävän jotain tärkeää ja oli sen tähden ollut valmis toimimaan periaatteitaan vastaan. Hän ymmärsi tasapainoilevansa kuilun partaalla ja pelkäsi, että jonain päivänä hän ottaisi yhden kohtalokkaan askeleen eikä olisi enää vastuussa tekemisistään.

Jonas piti kävellessään usean metrin välimatkan kapinalliseen. Hän ei varsinaisesti uskonut, että mies yrittäisi nykyisessä mielentilassaan mitään, mutta edessä olevan pidätyksen tuottama epätoivo oli aina mahdollista. Ei olisi ensimmäinen kerta, kun alistunut kapinallinen yrittäisi jotain tyhmää. Aseistamaton mies luultavasti yrittäisi vain karistaa kapteenin metsän suojissa, mutta Halla oli koko ajan valmiina ampumaan sarjan miehen jalkoihin. Hän ei erityisesti halunnut rampauttaa tätä, mutta oli täysin valmis siihen. Kapteenilla ei ollut aikomustakaan lähteä tämän perässä toiselle juoksureissulle.

Jonaksella oli kohtalaisen hyvä suuntavaisto ja hän ohjeisti kapinallisen palaaman alkuperäiseen piilopaikkaan. Mies olisi luultavasti osannut myös ohjata heidät takaisin, mutta Halla ei aikonut antaa tämän päättää kulkusuuntaa.

Hetken kävelyn jälkeen puiden välistä alkoi erottua van-

han ladon punertava seinä. Suojajoukon Osasto H oli jäänyt rakennuksen luokse huolehtimaan kapinallisten pääjoukosta samalla kun kapteeni itse oli lähtenyt pakenevien kapinallisten perään. Ladon suunnalta ei kuulunut enää tulitaistelun ääniä, joten kapteeni saattoi olettaa, että hänen alaisensa olivat jo pidättämässä hyökkäyksestä mahdollisesti eloonjääneitä kapinallisia.

∞

Toisen asteen kersantti Juhana Lappi pinkaisi ulos metsikön suojusta ja suuntasi halkoliiterin luokse. Hän kiersi pienen rakennelman ympäri ja kyyristyi sen etupuolelle kasatun halkopinon taakse. Hän nousi korkeaan polviasentoon nähdäkseen halkojen yli ja tähtäsi vasamallaan ladon takaovea. Hetkeä myöhemmin hänen vierelleen kyykistyi ensimmäisen asteen kersantti Markus Jaara, joka asettautui samoihin asemiin tähtäämään ovea. He jäivät paikoilleen odottamaan, että vänrikki Ruohisto aloittaisi hyökkäyksen.

Ruohisto oli valmiudessa ladon etupuolella yhdessä Lai-
neen ja Huotarin kanssa. Arhos oli siirtynyt kaukokiväärinsä
kanssa valitsemaansa sijaintiin tarkkailemaan latoa ase-
näköputken läpi. Kersantti Hyvärinen puolestaan odotti poltto-
nestevaunun – tuttavallisemmin povan – ohjaamossa valmiina
ajamaan panssaroidun vaunun ladon pääoven läpi, kunhan
vänrikki antaisi siihen käskyn.

Kun he olivat lähestyneet latoa muutama minuutti sitten,
he olivat joutuneet ampumaan vahdissa olleen kapinallisen. Se
oli ikävästi antanut ladossa oleville varoituksen heidän lähes-
tymisestään. Muutama ulkosalla ollut kapinallinen oli avannut
tulen heitä kohti ja vetäytynyt välittömästi rakennuksen suo-
jiin, mutta muista hieman erillään ollut kaksikko oli sen sijaan

lähtenyt juoksemaan karkuun läheiseen metsään. Kapteeni Halla oli lähtenyt näiden perään ja jättänyt vänrikki Ruohiston – Osaston korkea-arvoisimman jäsenen heti kapteenin jälkeen – ryhmän johtoon huolehtimaan kapinallisten pääjoukosta. Ladossa yhä olevien vastustajien tähden vänrikki ei voinut lähettää kapteenin perään ketään, koska näillä näytti jo nyt olevan ylivoima. Vänrikki vaikutti myös täydellisesti luottavan kapteeniinsa, eikä näyttänyt uskovan, että tällä olisi ongelmia kahden kapinallisen kanssa.

Lappi itse ei ollut yhtä vakuuttunut. Hän oli nyt ollut Suojajoukon Osasto H:n palveluksessa noin vuoden ja oli omin silmin päässyt todistamaan kapteenin kykyjen tason useaan otteeseen. Ruohiston tavoin hänellä ei ollut pienintäkään epäilystä Hallan mahdollisuuksista selviytyä kahta kapinallista vastaan. Sen sijaan Juhanaa epäilytti suuresti kapteenin henkinen tasapaino.

Kapteenin poika oli kuollut toissatalvena kohtaamisessa kapinallisjoukon kanssa. Tapahtuman jälkeen Halla oli käyttäytynyt kuin riivattu ja näytti nyt keskittävän elämänsä Elias Aution kiinnisaamiseen. Kapteeni ei riskeerannut alaisiaan tässä tavoitteessa, vaan ainoastaan itsensä, mistä todisti myös tämänhetkinen tilanne.

Hallan esimiehet eivät näyttäneet olevan tietoisia kapteenin mielentilasta tai sitten eivät yksinkertaisesti välittäneet asiasta. Osasto H oli viimeisen vuoden aikana tyhjentänyt lukuisia kapinallisten piilopaikkoja, minkä takia kapinallistoiminta Pyhän Mikaelin alueella oli jo melkein loppunut. Osasto oli tehnyt säännöllisiä pidätyksiä ja löytänyt näiden avulla jatkuvasti uusia johtolankoja. Heidän toimintatehokkuutensa oli huipuluokkaa verrattuna jopa muihin Suojajoukon Osastoihin. Mutta mikä oli sen hintana?

VALVOJAT

TOINEN LUKU

Ensimmäisen asteen kapteeni Jonas Halla on vihainen. Hänen poikansa on kuollut. Hänen vihollisensa karkuilla. Hänen elämällään on vain yksi tavoite: löytää Elias Autio.

Kapteeni Hallan johtama Suojajoukon Osasto H on tuhonnut kapinallisten pesäkkeitä huomattavalla tehokkuudella viimeisen vuoden aikana. Se ei kuitenkaan riitä Jonakselle, sillä hän haluaa epätoivoisesti löytää Aution. Mitä sen jälkeen tapahtuu, sitä hän ei osaa sanoa.

”Valvojat: Toinen luku” jatkaa Jonas Hallan tarinaa Itämaassa – vaihtoehtotodellisuuden Suomessa, jota johtavat valvojiksi kutsutut, erikoisin voimin varustetut ihmiset.

Halla on aikaisempien tapahtumien ansiosta saanut ylennyksen ja johtaa nyt armeijan erikoisyksikköään. Hänen elämänsä on jälleen kerran kokemassa peruuttamattomia muutoksia.

9 789528 044192